

Το Μαχαίρι των Ονείρων

Το ενδέκατο βιβλίο του Τροχού του Χρόνου
του **Ρόμπερτ Τζόρνταν**

Knife of Dreams
by **Robert Jordan**

Α' Τόμος

Μετάφραση: **Αθηνά Κουτζόγλου**

Επιμέλεια: **Δήμητρα Καρανικολού**

**Φανταστικός
Κόσμος**

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Αποκαΐδια που Πέφτουν σε Ξερό Χορτάρι

Ο ήλιος, που σκαρφάλωνε οδεύοντας στα μισά του πρωινού, τέντωνε τη σκιά του Γκάλαντ όσο κι εκείνες των τριών αρματωμένων συντρόφων του μπροστά τους έτσι όπως, καβάλα στα υποζύγια τους, κατηφόριζαν με τροχασμό τον δρόμο που περνούσε μέσα απ' το δάσος, ένα δάσος γεμάτο βελανιδιές και χαμαιδάφνες, πεύκα και νύσσες, η πλειονότητα των οποίων είχε το κόκκινο της ανοιξιάτικης ανάπτυξης. Ο Γκάλαντ προσπαθούσε να κρατήσει το μυαλό του άδειο, αδρανές, μα όλο και τρύπωναν μικρές σκέψεις. Η μέρα ήταν σιωπηλή, με μόνη εξαίρεση τον γδούπο από τις οπλές των αλόγων. Ούτε ένα πουλί δεν κελαηδούσε σε κάποιο κλαδί, ούτε ένας σκίουρος δεν τερέτιζε. Παραήταν ήσυχα για τη συγκεκριμένη εποχή του χρόνου, λες και το δάσος κρατούσε την ανάσα του. Άλλοτε, τούτο το μέρος αποτελούσε τρανή εμπορική διαδρομή –πολύ προτού εμφανιστούν η Αμαδισία και το Τάραμπον– και κομματάκια παμπάλαιου λιθόστρωτου βρίσκονταν ακόμη διάσπαρτα στην πατημένη επιφάνεια από κιτρινωπό πηλό. Σε μεγάλη απόσταση μπροστά τους, ένα και μοναδικό αγροτικό κάρο πίσω από ένα βόδι που προχωρούσε με βαριά βήματα ήταν εκείνη τη στιγμή η μόνη ένδειξη ανθρώπινης ζωής πέρα από τους ίδιους. Το εμπόριο είχε μεταφερθεί μακριά, στα βόρεια, τα αγροκτήματα και τα χωριά στην περιοχή είχαν λιγοστέψει, ενώ τα μυθικά χαμένα ορυχεία του Έλγκαρ παρέμεναν χαμένα στις δαιδαλώδεις οροσειρές που

άρχιζαν λίγα μόλις μίλια προς τα νότια. Σκούρα σύννεφα μαζεύονταν προς εκείνη την κατεύθυνση, υποσχόμενα βροχή μέχρι το απόγευμα, αν συνέχιζαν να προχωρούν με τον ίδιο αργό ρυθμό. Ένα κοκκινόφτερο γεράκι πήγαινε μπρος-πίσω κατά μήκος της σειράς των δέντρων κυνηγώντας τις παρυφές. Όπως κυνηγούσε κι ο ίδιος. Στην καρδιά όμως, όχι στις παρυφές.

Μόλις φάνηκε το αρχοντικό που είχαν δώσει οι Σωντοάν στον Ήμιον Βάλντα, ο Γκάλαντι τράβηξε τα γκέμια κι ευχήθηκε να είχε λουρί στην περικεφαλαία του ως δικαιολογία για να σφίγγει κάτι. Αντί γι' αυτό, έπρεπε να αρκεστεί στο να στερεώσει ακόμη μία φορά τον ζωστήρα του ξίφους του, κάνοντας τάχα πως ήταν σε λάθος θέση. Δεν είχε κανένα νόημα να φοράει πανοπλία. Αν το πρωινό εξελισσόταν όπως ήλπιζε, θα έπρεπε ούτως ή άλλως να αφαιρέσει από πάνω του τον μεταλλικό θώρακα και την αλυσιδωτή πανοπλία, ενώ αν εξελισσόταν άσχημα, η πανοπλία θα του παρείχε λίγο περισσότερη προστασία απ' ό,τι το λευκό πανωφόρι του.

Το κτίσμα, πάλαι ποτέ καταφύγιο του Βασιλιά της Αμαδισία στα βάθη της υπαίθρου, ήταν ένα πελώριο οικοδόμημα με γαλάζια σκεπή, με διάσπαρτα κοκκινοβαμμένα μπαλκόνια, ένα ξύλινο ανάκτορο με ξύλινους οβελίσκους στις γωνίες πάνω από την πέτρινη βάση σαν χαμηλός λόφος με απόκρημνη πλαγιά. Τα βοηθητικά κτίσματα, στάβλοι κι αχυρώνες, μικρά σπίτια εργατών κι εργαστήρια τεχνιτών, αγκάλιαζαν όλα μαζί το έδαφος στο φαρδύ ξέφωτο που περιέβαλλε το κυρίως οίκημα, σχεδόν εξίσου εκθαμβωτικά έτσι όπως ήταν βαμμένα με γαλάζιες και κόκκινες αποχρώσεις. Γύρω τους προχωρούσαν λιγοστοί άντρες και γυναίκες, φηγούρες μικροσκοπικές ακόμη σε τόση απόσταση, ενώ παιδιά έπαιζαν υπό τα βλέμματα των μεγαλύτερων. Μια εικόνα φυσιολογικής ζωής όταν τίποτε δεν ήταν φυσιολογικό. Οι συνταξιδιώτες του κάθονταν στις σέλες τους φορώντας γυαλισμένες περικεφαλαίες και μεταλλικούς θώρακες και τον παρακολουθούσαν ανέκφραστοι. Τα υποζύγια τους ποδοκροτούσαν όλο αδη-

μονία, μια κι η πρωινή ζωηράδα των ζωντανών δεν τα είχε εγκαταλείψει ακόμη μετά τον ολιγόωρο καλπασμό από το στρατόπεδο.

«Αν τυχόν άλλαξες γνώμη, Ντέημοντρεντ, είναι κατανοητό» είπε ο Τρομ ύστερα από λίγο. «Η κατηγορία είναι βαριά, πικρή σαν χολή, αλλά—»

«Δεν άλλαξα γνώμη» τον διέκοψε ο Γκάλαντ. Οι προθέσεις του είχαν οριστεί από χθες. Ένωθε ευγνώμων απέναντι στον Τρομ, ωστόσο. Εκείνος του είχε δώσει την αφορμή που γύρευε. Είχαν ξεπροβάλει έτσι, στα ξαφνικά, τη στιγμή που είχε ξεκινήσει καβάλα στο άλογό του κι είχαν συνταχθεί μαζί του δίχως να μιλήσει κανείς. Καθώς φαινόταν, εκείνη την ώρα δεν περίσσευε χώρος για κουβέντες. «Εσείς οι τρεις, όμως; Διακινδυνεύετε με το να είστε εδώ, μαζί μου. Παίρνετε ένα ρίσκο που δεν χρειάζεται να πάρετε. Άσχετα από το πώς θα εξελιχθεί η μέρα, θα υπάρξουν βολές εναντίον σας. Αυτή η υπόθεση αφορά εμένα, και σας δίνω το ελεύθερο να ασχοληθείτε με τις δικές σας». Πολύ ξερά τα λόγια του, μα αυτό το πρωί αδυνατούσε να βρει κατάλληλες λέξεις ή να λύσει τον κόμπο στον λαιμό του.

Ο κοντός μα γεροδεμένος άντρας κούνησε το κεφάλι του αρνητικά. «Ο νόμος είναι νόμος. Εκτός αυτού, μπορεί να επικαλεστώ και το νέο μου αξίωμα». Τα τρία χρυσαφένια αστερόσχημα γαλόνια του αξιωματικού πρόβαλλαν κάτω από τον φαταχτερό ήλιο στο στέρνο του λευκού μανδύα του. Δεν ήταν λίγοι οι νεκροί στην Τζεραμέλ, μεταξύ των οποίων και τρεις Ταξίαρχοι. Τότε πάλευαν ενάντια στους Σωντσάν, όχι στο πλευρό τους.

«Έχω κάνει σκοτεινά πράγματα στην υπηρεσία του Φωτός» είπε βλοσυρά ο Μπάουαρ με το ισχνό πρόσωπο, που τα βαθουλωτά μάτια του γυάλιζαν σαν να είχε πάρει προσωπικά την προσβολή «σκοτεινά σαν αφέγγαρο μεσονύχτι, και μάλλον θα κάνω και στο μέλλον. Κάποια πράγματα, όμως, παραείναι σκοτεινά για να παραμείνουν έτσι». Έμοιαζε έτοιμος να φτύσει.

«Ακριβώς» μουρμούρισε ο νεαρός Μπόρνχαλντ τρίβοντας στο στόμα του το επενδυμένο με γάντι πανοπλίας χέρι του. Ο Γκάλαντ τον έβλεπε πάντοτε ως νεαρό, παρ' όλο που ο άντρας ήταν

λίγα μόλις χρόνια μικρότερός του. Τα μάτια του Ντάν ήταν κατακόκκινα· πάλι έπινε μπράντυ το προηγούμενο βράδυ. «Αν έχεις πράξει το λάθος, έστω και στην υπηρεσία του Φωτός, τότε πρέπει να κάνεις το σωστό για να αποκαταστήσεις την ισορροπία». Ο Μπάουαρ γρύλισε ξινίζοντας τα μούτρα του. Μάλλον δεν ήθελε να πει αυτό.

«Πολύ καλά» είπε ο Γκάλαντ «όμως δεν θα κατηγορηθεί κανείς αν γυρίσει πίσω. Η συγκεκριμένη υπόθεση εδώ αφορά εμένα και μόνο εμένα».

Παρ' όλ' αυτά, όταν πτέρνισε τον ευνουχισμένο ντορή του και τον έκανε να τριποδίζει, χάρηκε βλέποντάς τους να τον ζυγώνουν με καλπασμό και να παρατάσσονται δίπλα του, με τους λευκούς μανδύες να κυματίζουν ξοπίσω τους. Φυσικά, θα συνέχιζε και μονάχος του, αλλά η παρουσία τους ενδεχομένως να συνέβαλε στο να μη συλληφθεί κι απαγχονιστεί δίχως δεύτερη κουβέντα. Όχι ότι περίμενε να βγει ζωντανός δηλαδή, όποια τροπή κι αν έπαιρναν τα πράγματα. Αυτό που έπρεπε να γίνει, θα γινόταν – όποιο κι αν ήταν το τίμημα.

Οι οπλές των αλόγων κροτούσαν στην πέτρινη ανωφέρεια που έβγαζε στο αρχοντικό, με αποτέλεσμα οι άντρες στη φαρδιά κεντρική αυλή να γυρίσουν και να τους παρακολουθούν να εισέρχονται καβάλα στα άλογα: πενήντα Τέκνα με αστραφετούς θώρακες, πανοπλίες και κωνικές περικεφαλαίες, έφιππα στην πλειονότητά τους, με ταπεινούς μελαχρινούς Αμαδισιανούς ιπποκόμους, που βαστούσαν τα ζωντανά για τους υπόλοιπους. Οι κεντρικοί εξώστες ήταν άδειοι, με εξαίρεση τους λιγοστούς υπηρέτες που επίσης παρακολουθούσαν, αν και καμώνονταν πως σκούπιζαν. Έξι Εξεταστές, γεροδεμένοι άντρες με την άλικη ποιμαντορική ράβδο να στέκει όρθια μπροστά από τον διάπυρο ήλιο στον μανδύα τους, στέκονταν γύρω από τον Ράνταμ Ασουνάγουα σαν σωματοφύλακες, ξέμακρα από τους υπόλοιπους. Το Χέρι του Φωτός στεκόταν πάντοτε μακριά από τα υπόλοιπα Τέκνα, επιλογή που τα υπόλοιπα Τέκνα επικροτούσαν. Ο γκριζομάλλης Ασουνάγουα, το ζαρωμένο πρόσωπο του οποίου έκανε τον

Μπάουαρ να φαντάζει παχύς, ήταν το μόνο παριστάμενο Τέκνο χωρίς πανοπλία κι ο χιονόλευκος μανδύας του συνοδευόταν μονάχα από την κατακόκκινη ποιμαντορική ράβδο, ένας ακόμη λόγος για τον οποίο ξεχώριζε. Πέρα όμως από το να καταγράψει νοερά τους παρευρισκομένους, ο Γκάλαντ είχε μάτια μόνο για έναν άντρα στην αυλή. Ίσως να ήταν και ο Ασουνάγουα μπλεγμένος με κάποιον τρόπο –αυτό έμενε να εξακριβωθεί–, ωστόσο μόνο ο Άρχοντας Στρατάρχης μπορούσε να ζητήσει από τον Ανώτατο Εξεταστή να λογοδοτήσει.

Ο Ήμον Βάλντα δεν ήταν κανένας μεγαλόσωμος άντρας, αλλά το σκοτεινό, σκληρό πρόσωπό του είχε το ύφος του ανθρώπου που θεωρούσε δεδομένη την υπακοή των άλλων. Κι αυτό ήταν το λιγότερο απ' όσα θεωρούσε δεδομένα. Στεκόταν έχοντας ανοικτά τα επενδυμένα με μπότες πόδια του και με το κεφάλι ψηλά, με κάθε πόρο του δέρματός του να αποπνέει εξουσία, και πάνω από τον επιχρυσωμένο του θώρακα και το ανάλογο προστατευτικό πλάτης φορούσε το λευκόχρυσο χιτώνιο του Άρχοντα Στρατάρχη, ένα μεταξένιο χιτώνιο πολύ πιο πλούσια κεντημένο απ' οτιδήποτε είχε φορέσει ο Πέντρον Νάιαλ. Ο λευκός μανδύας του, με τον διάπυρο ήλιο από χρυσοκλωστή να προβάλλει τεράστιος σε κάθε στήθος, ήταν επίσης μεταξωτός, όπως και το λευκό πανωφόρι με τα μαλαματένια πλουμίδια. Η περικεφαλαία κάτω από το μπράτσο του ήταν επιχρυσωμένη, με τον διάπυρο ήλιο στο μέτωπό της, ενώ υπήρχε κι ένα βαρύ, χρυσό δαχτυλίδι στο ζερβό του χέρι, που είχε φορεθεί πάνω από το σιδερόπλεκτο γάντι του κι έφερε ένα πελώριο κίτρινο ζαφείρι, λαξευμένο με τον διάπυρο ήλιο· μία ακόμη απόδειξη της εύνοιας που απολάμβανε από τους Σωντσάν.

Ο Βάλντα συνοφρυώθηκε ανεπαίσθητα μόλις ο Γκάλαντ κι η συνοδεία του ξεπέξεψαν και προχώρησαν σε χαιρετισμό, φέρνοντας το χέρι μπροστά από το στέρνο. Κάποιοι ιπποκόμοι έσπευσαν δουλοπρεπώς να πάρουν τα γκέμια.

«Γιατί δεν βρίσκεσαι καθ' οδόν προς τη Νασάντ, Τρομ;» Τα λόγια του Βάλντα έσταζαν αποδοκιμασία. «Οι άλλοι Ταξιαρχοί

θα έχουν ήδη διανύσει τη μισή απόσταση ίσαμε τώρα». Ο ίδιος έφθανε πάντοτε αργοπορημένος όταν ήταν να συναντήσει τους Σωντσάν, ίσως για να δηλώσει ότι εξακολουθούσε να υπάρχει ένα ίχνος ανεξαρτησίας στα Τέκνα –ξαφνιάστηκε βλέποντάς τον έτοιμο να αποχωρήσει κιόλας· τούτη η συνάντηση πρέπει, το δίκως άλλο, να ήταν πολύ σημαντική–, όμως φρόντιζε να εξασφαλίζει πάντοτε ότι οι άλλοι υψηλόβαθμοι αξιωματικοί θα έφθαναν στην ώρα τους, ακόμη κι αν αυτό σήμαινε ότι έπρεπε να ξεκινήσουν ακάραγα. Προφανώς, ήταν προτιμότερο να μη δοκιμάσουν τα όρια των νέων αφεντών τους. Οι Σωντσάν ανέκαθεν αντιμετώπιζαν τα Τέκνα με έντονη καχυποψία.

Ο Τρομ δεν έδειξε ούτε μια στάλα αβεβαιότητας, όπως θα περίμενε ενδεχομένως κανείς από κάποιον που κατείχε το παρόν αξίωμά του έναν μόλις μήνα. «Προέκυψε επείγον ζήτημα, Άρχοντα Στρατάρχη» απάντησε με ήρεμη φωνή κι έκανε μία άκρως σχολαστική υπόκλιση, ούτε τρίχα πιο χαμηλά ή πιο ψηλά απ' αυτό που όριζε το πρωτόκολλο. «Τέκνο υπό τη διοίκησή μου κατηγορεί άλλο Τέκνο για κακοποίηση συγγενούς του κι επικαλείται το δικαίωμα σε Δίκη Υπό το Φως που, σύμφωνα με τον νόμο, πρέπει είτε να δώσεις είτε να αρνηθείς».

«Παράξενο το αίτημά σου, γιε μου» σχολίασε ο Ασυνάγουα κι έγειρε ερευνητικά το κεφάλι του πάνω από τα πλεγμένα δάχτυλά του, προτού προλάβει να μιλήσει ο Βάλντα. Ακόμη κι η φωνή του Ανώτατου Εξεταστή ήταν θλιμμένη· έδινε την εντύπωση ότι ήταν πικραμένος από την άγνοια του Τρομ. Τα μάτια του έμοιαζαν με σκουρόχρωμα πυρακτωμένα κάρβουνα σε μαγκάλι. «Συνήθως, ο κατηγορούμενος ήταν αυτός που ζητούσε να αφηθεί στα ξίφη η δικαιοσύνη, και πιστεύω ότι τούτο γινόταν συνήθως όταν ήταν σίγουρος ότι τα στοιχεία θα τον καταδίκαιζαν. Σε κάθε περίπτωση, κανείς δεν έχει επικαλεστεί τη Δίκη Υπό το Φως εδώ και τετρακόσια περίπου χρόνια. Δώσε μου το όνομα του κατηγορουμένου και θα χειριστώ το ζήτημα διακριτικά». Ο τόνος της φωνής του έγινε παγερός σαν ανήλιαγο σπήλαιο τον χειμώνα, μολοντί τα μάτια του εξακολουθούσαν να καίνε. «Βρισκόμαστε ανά-

μεσα σε ξένους και δεν μπορούμε να επιτρέψουμε να πιστέψουν πως κάποιο από τα Τέκνα είναι ικανό για κάτι τέτοιο».

«Το αίτημα απευθυνόταν σ' εμένα, Ασυνάγουα» είπε κοφτά ο Βάλντα. Το αγριεμένο βλέμμα του θα μπορούσε κάλλιστα να οφείλεται σε άσπονδο μίσος. Ίσως, πάλι, να οφειλόταν απλώς στην παρέμβαση του άλλου άντρα. Ρίχνοντας τη μία πλευρά του μανδύα του πάνω από τον ώμο του, αποκάλυψε το ξίφος του με τον κυκλικό φυλακτήρα, ακούμπησε το χέρι του στη μακριά λαβή και κορδώθηκε. Ως άνθρωπος που ήθελε πάντοτε να εντυπωσιάζει, ο Βάλντα ύψωσε τη φωνή του τόσο, ώστε πρέπει να τον άκουσε κι ο κόσμος που ήταν μέσα, κι άρχισε να αγορεύει αντί να μιλά κανονικά.

«Θεωρώ πως πολλές από τις παλαιές μεθόδους μας πρέπει να επανέλθουν, και ο εν λόγω νόμος ισχύει ακόμα. Πάντα θα ισχύει, όπως έχει γραφτεί από παλιά. Το Φως αποδίδει δικαιοσύνη επειδή το Φως είναι η δικαιοσύνη. Ενημέρωσε τον άνθρωπό σου ότι είναι ελεύθερος να προβεί στην πρόκλησή του, Τρομ, και να αναμετρηθεί ξίφος με ξίφος μ' εκείνον που κατηγορεί. Αν ο κατηγορούμενος προσπαθήσει να αρνηθεί, δηλώνω ότι αναγνωρίζει την ενοχή του και διατάσσω τον άμεσο απαγχονισμό του, ενώ τα υπάρχοντα και το αξίωμά του μεταβιβάζονται στον κατηγορό του, όπως ορίζει ο νόμος. Είπα και ελάλησα». Το τελευταίο συνοδεύτηκε από ένα αγριοκοίταγμα προς τον Ανώτατο Εξεταστή. Ίσως τελικά να υπήρχε πράγματι μίσος ανάμεσά τους.

Ο Τρομ υποκλίθηκε ξανά τυπικά. «Τον πληροφορήσες εσύ ο ίδιος, Αρχοντα Στρατάρχη. Νιτέημοντρεντ;»

Ο Γκάλαντ ένιωσε να παγώνει. Όχι από φόβο, μα από μια αίσθηση κενότητας. Όταν ο Ντάν είχε ξεστομίσει πάνω στη μέθη του τις συγκεχυμένες φήμες που είχε ακούσει, όταν ο Μπάουαρ επιβεβαίωσε απρόθυμα ότι ήταν κάτι παραπάνω από απλές φήμες, οργή είχε πλημμυρίσει τον Γκάλαντ, μια φωτιά που του έκαιγε τα σωθικά και που παραλίγο να τον κάνει να χάσει τα λογικά του. Ήταν σίγουρος ότι το κεφάλι του θα έσκαζε, αν δεν κομματιαζόταν πρώτα η καρδιά του. Τώρα ήταν πάγος, στραγγισμένος

από κάθε συναίσθημα. Υποκλίθηκε κι εκείνος με τυπικότητα. Αν και μεγάλο μέρος όσων είχε να πει προβλεπόταν από τον νόμο, διάλεξε προσεκτικά τις υπόλοιπες λέξεις, για να βγάλει όσο περισσότερη ντροπή γινόταν από μια γλυκιά του θύμηση.

«Ήμιον Βάλντα, Τέκνο του Φωτός, σε προκαλώ σε Δίκη Υπό το Φως για άνομη επίθεση εναντίον της Μοργκέις Τράκανι, Βασίλισσας του Άντορ, και για τη δολοφονία της». Κανείς δεν ήταν σε θέση να επιβεβαιώσει ότι η γυναίκα που θεωρούσε μητέρα του ήταν νεκρή, αν κι έτσι πρέπει να είχαν τα πράγματα. Δεκάδες άνθρωποι ήταν σίγουροι ότι είχε εξαφανιστεί από το Φρούριο του Φωτός προτού αυτό πέσει στα χέρια των Σωντοσάν, ενώ άλλοι τόσοι είχαν ορκιστεί ότι δεν ήταν ελεύθερη να φύγει με δική της βούληση.

Ο Βάλντα δεν έδειξε ίχνος ταραχής στο άκουσμα της κατηγορίας. Ίσως το χαμόγελό του να αποσκοπούσε στο να δείξει θλίψη για τον παραλογισμό του Γκάλανι και τα λεγόμενά του, ωστόσο κάπου στο βάθος υπήρχε και περιφρόνηση. Άνοιξε το στόμα του, μα ο Ασουνάγουα μπήκε ξανά στη μέση.

«Αυτό είναι γελοίο» είπε, με τόνο που φανέρωνε πίοτερο θλίψη παρά θυμό. «Συλλάβετε τον ανόητο, και θα ανακαλύψουμε σε τι είδους μηχανορραφία των Σκοτεινόφιλων συμμετέχει για να δυσφημιστούν τα Τέκνα». Με ένα νεύμα του, δύο μπατάτικοι Εξεταστές έκαναν ένα βήμα προς τη μεριά του Γκάλανι, ο ένας με κυνικό πλατύ χαμόγελο στα χείλη, ο άλλος με ολότελα ανέκφραστο πρόσωπο, σαν εργάτης που έκανε απλώς τη δουλειά του.

Μόνο ένα βήμα, όμως. Ένας απαλός ήχος σαν λιμάρισμα άρχισε να επαναλαμβάνεται γύρω στην αυλή τη στιγμή που τα Τέκνα μετατόπιζαν ελαφρώς τα ξίφη τους μέσα στα θηκάρια τους. Καμιά δωδεκαριά, τουλάχιστον, άντρες τράβηξαν εντελώς το ξίφος τους αφήνοντας τη λεπίδα τους να κρέμεται στο πλάι. Οι Αμαδισιανοί ιπποκόμοι καμπούριαζαν, προσπαθώντας να γίνουν άορατοι. Μάλλον θα το έβαζαν στα πόδια αν τολμούσαν. Ο Ασουνάγουα κοίταζε τριγύρω του και πυκνά φρύδια σκαρφάλωσαν στο μέτωπό του, σαν να μην μπορούσε να το πιστέψει, ενώ σφιχτές

γροθιές άδραχναν τον μανδύα του. Περιέργως, μέχρι κι ο Βάλντα έδειξε αναστατωμένος προς στιγμήν. Σίγουρα δεν περίμενε να επιτρέψουν τα Τέκνα μια σύλληψη έπειτα από την εξαγγελία που έκανε. Αν συνέβαινε το αντίθετο πάντως, συνήλθε γρήγορα.

«Βλέπεις, Ασυνάγουα» είπε χαρωπά σχεδόν «τα Τέκνα υπακούουν στις διαταγές μου και στον νόμο, όχι στις παραξενιές ενός Εξεταστή». Τέντωσε στο πλάι το χέρι με την περικεφαλαία του, για να την παραλάβει κάποιος. «Αποκρούω την εξωφρενική κατηγορία που μου προσάπτεις, νεαρέ Γκάλαντ, και σου πετάω το ελεεινό ψέμα σου κατάμουτρα. Γιατί για ψέμα πρόκειται ή, στην καλύτερη περίπτωση, για παράλογη πίστη σε κακοήθεις διαδόσεις που υποκίνησαν είτε Σκοτεινόφιλοι είτε κάποιοι άλλοι που θέλουν να βλάψουν τα Τέκνα. Όπως και να 'χει, με πρόσβαλες με τον πιο αισχρό τρόπο, γι' αυτό και αποδέχομαι την πρόκλησή σου σε Δίκη Υπό το Φως, κατά την οποία θα σε σκοτώσω». Όλο αυτό δεν ήταν ακριβώς η εφαρμογή του τελεουργικού, αλλά είχε αρνηθεί την κατηγορία κι είχε αποδεχθεί την πρόκληση· ήταν αρκετό.

Μόλις συνειδητοποίησε ότι εξακολουθούσε να κρατάει την περικεφαλαία στο τεντωμένο χέρι του, ο Βάλντα αγριοκοίταξε ένα από τα Τέκνα που είχαν ξεπεζέψει, έναν λιπόσαρκο Σαλδαίο ονόματι Κάσγκαρ, μέχρι που ο άντρας προχώρησε μπροστά και τον απάλλαξε από δαύτην. Ο Κάσγκαρ ήταν ένας απλός ανθυπολοχαγός, παιδαρέλι σχεδόν παρά τη μεγάλη γαμπή μύτη και τα παχιά μουστάκια που θύμιζαν αναποδογυρισμένα κέρατα, αλλά παρ' όλ' αυτά κινήθηκε με έκδηλη απροθυμία κι η φωνή του Βάλντα έγινε πιο ζοφερή και στυφή στη συνέχεια, όταν ξεκούμπωσε τον ζωστήρα του ξίφους του και τον παρέδωσε κι αυτόν.

«Πρόσεχέ το αυτό, Κάσγκαρ. Είναι λεπίδα με ερωδιό». Ξεκούμπωσε τον μετάξινο μανδύα του και τον άφησε να πέσει στο λιθόστρωτο, όπου τον ακολούθησε το χιτώνιό του, κι έπειτα τα χέρια του κατευθύνθηκαν στις πόρπες της πανοπλίας του. Καθώς φαινόταν, δεν ήταν διατεθειμένος να περιμένει να δει κατά πόσον οι άλλοι θα ήταν απρόθυμοι να τον βοηθήσουν. Το πρόσωπό του

ήταν αρκετά ήρεμο, αν εξαιρέσει κανείς εκείνα τα αγριεμένα μάτια, που υπόσχονταν εκδίκηση – κι όχι μονάχα στον Γκάλαντ. «Η αδελφή σου επιθυμεί να γίνει Άες Σεντάι, απ’ όσο γνωρίζω, Ντέημοντρεντ. Ίσως να κατανοώ απόλυτα την πηγή όλων αυτών. Άλλοτε θα λυπόμουν για τον θάνατό σου, μα όχι σήμερα. Μπορεί να στείλω το κεφάλι σου στον Λευκό Πύργο, για να δουν οι μάγισσες τους καρπούς των ραδιουργιών τους».

Με πρόσωπο ζαρωμένο από την έντονη ανησυχία, ο Ντάιν πήρε τον μανδύα και τον ζωστήρα του ξίφους του Γκάλαντ και άρχισε να μετατοπίζει το βάρος του από το ένα πόδι στο άλλο, σαν να μην ήταν σίγουρος ότι έπραττε το σωστό. Ε, λοιπόν, την είχε την ευκαιρία του κι ήταν πολύ αργά πλέον για να αλλάξει γνώμη. Ο Μπάουαρ ακούμπησε το επενδυμένο με σιδερόπλεκτο γάντι χέρι του στον ώμο του Γκάλαντ κι έγειρε κοντά του.

«Του αρέσει να χτυπά στους βραχίονες και στα πόδια» είπε χαμηλόφωνα ρίχνοντας κλεφτές ματιές πάνω από τον ώμο του, στον Βάλντα. Από την αγριεμένη ματιά του φαινόταν ότι υπήρχε θέμα ανάμεσά τους. Φυσικά, το βλοσυρό αυτό βλέμμα δεν διέφερε πολύ από τη συνηθισμένη έκφραση του προσώπου του. «Του αρέσει να ματώνει τον αντίπαλο μέχρι να μην μπορεί να κάνει βήμα ούτε να υψώσει το σπαθί του, και κατόπιν πάει για τη χαριστική βολή. Επιπλέον, είναι πιο γρήγορος κι από οχιά, αλλά θα χτυπά κυρίως στ’ αριστερά σου κι αυτό θα περιμένει κι από σένα».

Ο Γκάλαντ έγενεψε καταφατικά. Για πολλούς δεξιόχειρες ήταν πιο εύκολο να χτυπήσουν κατ’ αυτόν τον τρόπο, σε έναν Κύριο των Λεπίδων όμως φάνταζε παράξενη αδυναμία. Ο Γκάρεθ Μπράνν κι ο Χένρε Χάσλιν τον έβαζαν να εξασκείται εναλλάσσοντας το ένα χέρι με το άλλο, ανάλογα με το ποιο ήταν πιο κοντά στη λαβή, ώστε να μην πέσει σ’ ετούτη την παγίδα. Παράξενο, επίσης, ήταν ότι και ο Βάλντα ήθελε να παρατείνει τη μάχη. Εκείνος, πάλι, είχε μάθει να τελειώνει τις δουλειές του όσο το δυνατόν πιο γρήγορα και ξεκάθαρα.

«Ευχαριστώ» είπε ο Γκάλαντ κι ο άντρας με τα βαθουλωμένα μάγουλα μόρφασε βλοσυρά. Ο Μπάουαρ μόνο συμπαθής δεν

ήταν, αλλά κι ο ίδιος φαινόταν να μη συμπαθεί κανέναν άλλο εκτός από τον νεαρό Μπόρνχαλντ. Από τους τρεις, η δική του παρουσία αποτελούσε τη μεγαλύτερη έκπληξη, ήταν όμως εκεί κι αυτό μετρούσε υπέρ του.

Εκεί που στεκόταν καταμεσής της αυλής με το χρυσοκέντητο λευκό πανωφόρι του και τις γροθιές στους γοφούς, ο Βάλντα έκανε απότομα μεταβολή. «Κάντε όλοι πίσω, πηγαίνετε στα τείχη» πρόσταξε με δυνατή φωνή. Τα πέταλα των αλόγων αντηκούσαν στο λιθόστρωτο καθώς Τέκνα και ιπποκόμοι έσπευδαν να υπακούσουν. Ο Ασουνάγουα κι οι Εξεταστές του γράπωσαν τα γκέμια των ζωντανών τους, με το πρόσωπο του Ανώτατου Εξεταστή γεμάτο ανειπίωτη οργή. «Αδειάστε το κέντρο. Ο νεαρός Ντέημοντρεντ κι εγώ θα αναμετρηθούμε εδώ—»

«Με συγχωρείτε, Άρχοντα Στρατάρχη» είπε ο Τρομ ελαφρώς υποκλινόμενος «αλλά εφ' όσον συμμετέχεις στη Δίκη, δεν μπορείς να είσαι ταυτόχρονα Διαιτητής. Αν εξαιρέσουμε τον Ανώτατο Εξεταστή, ο οποίος βάσει νόμου δεν μπορεί να συμμετέχει, εγώ κατέχω το υψηλότερο αξίωμα εδώ μετά από σένα, οπότε με την άδειά σου...;» Ο Βάλντα τού έριξε μια αγριεμένη ματιά κι ύστερα έφυγε με μεγάλες δρασκειλιές και πήγε και στάθηκε δίπλα στον Κάσγκαρ με τα χέρια διπλωμένα μπροστά από το στέρνο του. Άρχισε να χτυπά επιδεικτικά το πόδι του καταγής, ανυπομονώντας να εξελιχθούν γρήγορα τα πράγματα.

Ο Γκάλαντ αναστέναξε. Αν η μέρα κατέληγε εις βάρος του – πράγμα σχεδόν βέβαιο–, ο φίλος του θα είχε κάνει εχθρό του τον ισχυρότερο άνθρωπο μεταξύ των Τέκνων. Πιθανότατα, κάτι τέτοιο θα συνέβαινε ούτως ή άλλως με τον Τρομ κάποια στιγμή, αλλά τώρα τα πράγματα θα ήταν ακόμη πιο άσχημα. «Έχε τον νου σου σ' αυτούς» είπε στον Μπόρνχαλντ, δείχνοντας με μια κίνηση του κεφαλιού τους Εξεταστές, που είχαν συγκεντρωθεί καβάλα στα άλογά τους κοντά στην πύλη. Οι υποτακτικοί του Ασουνάγουα

εξακολουθούσαν να τον περικυκλώνουν σαν σωματοφύλακες, καθένας με το χέρι στη λαβή του ξίφους του.

«Γιατί; Ούτε καν ο Ασυναγόουα δεν μπορεί να παρέμβει τώρα. Κάτι τέτοιο θα πήγαινε ενάντια στον νόμο».

Ο Γκάλαντ δυσκολεύτηκε να μην αναστενάξει για δεύτερη φορά. Ο Ντάνι ήταν Τέκνο πολύ μεγαλύτερο διάστημα απ' ό,τι εκείνος, ο δε πατέρας του είχε υπηρετήσει ολόκληρη τη ζωή του, ο νεαρός όμως φαινόταν να γνωρίζει λιγότερα για τα Τέκνα απ' όσα είχε μάθει ο ίδιος. Για τους Εξεταστές, νόμος ήταν ό,τι έλεγαν εκείνοι πως είναι. «Απλώς πρόσεχέ τους».

Ο Τρομ βρισκόταν στο κέντρο της αυλής και είχε υψώσει το γυμνωμένο σπαθί του, με τη λεπίδα παράλληλα στο έδαφος. Σε αντίθεση με τον Βάλντα, πρόφερε τις λέξεις όπως ακριβώς ήταν γραμμένες. «Με τη δύναμη του Φωτός, συγκεντρωθήκαμε παριστάμενοι ως μάρτυρες στη Δίκη Υπό το Φως, ιερό δικαίωμα κάθε Τέκνου του Φωτός. Το Φως φωτίζει την αλήθεια και, χάρις στο Φως, η δικαιοσύνη θα λάμψει εδώ. Να μη μιλήσει κανείς πέραν εκείνου που έχει το νόμιμο δικαίωμα, και όποιος επιχειρήσει να παρέμβει να ανακαιτιστεί άμεσα. Σ' ετούτο το σημείο η δικαιοσύνη θα φανερωθεί με τη δύναμη του Φωτός από έναν άντρα που ορκίζει τη ζωή του υπό το Φως με τη δύναμη της χειρός του και τη βούληση του Φωτός. Οι αντίπαλοι θα συναντηθούν άοπλοι στο σημείο όπου βρίσκομαι εγώ αυτή τη στιγμή» συνέχισε χαμηλώνοντας το ξίφος στο πλάι «και θα συνομιλήσουν κατ' ιδίαν, χωρίς να τους ακούσει κανείς. Είθε το Φως να τους βοηθήσει να προφέρουν τα λόγια που θα θέσουν τέλος σ' ετούτη την αιματοχυσία γιατί, αν δεν το κάνουν, ένα από τα Τέκνα θα πρέπει να πεθάνει σήμερα, το δε όνομά του θα διαγραφεί από τους καταλόγους μας και θα αφοριστεί. Με τη δύναμη του Φωτός, έτσι θα γίνει».

Ενώσω ο Τρομ κατευθυνόταν προς τη μία πλευρά της αυλής, ο Βάλντα κίνησε για το κέντρο με την περπατησιά που ονόμαζαν Γάτα που Διασχίζει την Αυλή, ένα υπεροπτικό σουλάτσο. Ήξερε ότι δεν υπήρχαν λόγια ικανά να αποτρέψουν την αιματοχυσία. Για

εκείνον, η μονομαχία είχε ήδη αρχίσει. Ο Γκάλαντ περπάτησε με ανεπιτήδευτο βήμα κι έφτασε κοντά του. Ήταν σχεδόν ένα κεφάλι ψηλότερος από τον Βάλντα, όμως ο άλλος άντρας προχωρούσε λες κι ήταν εκείνος ο πιο μεγαλόσωμος κι έδειχνε σίγουρος για τη νίκη.

Το χαμόγελό του ξεχειλίζει από περιφρόνηση αυτή τη φορά. «Δεν έχεις τίποτα να πεις, μικρέ; Διόλου περίεργο, αν σκεφτεί κανείς ότι σ' ένα περίπου λεπτό θα χάσεις το κεφάλι σου από έναν Κύριο των Λεπίδων. Πριν σε σκοτώσω, όμως, ένα πράγμα θέλω να βάλεις καλά στο μυαλό σου. Η παλιοβρώμα ήταν μια χαρά την τελευταία φορά που την είδα, και θα λυπηθώ αν είναι νεκρή». Το χαμόγελο έγινε πιο βαθύ, όλο πνεύμα και καταφρόνια. «Ήταν το καλύτερο πήδημα που έχω κάνει κι ελπίζω μια μέρα να την καβαλήσω ξανά».

Φλογερό, παράφορο μένος ξεπήδησε σαν σιντριβάνι από τα σωθικά του Γκάλαντ, ωστόσο κατάφερε –αν και με προσπάθεια– να στρέψει την πλάτη του στον Βάλντα και να απομακρυνθεί, συδουλιζοντας με την οργή του τη νοερή φλόγα που είχε δημιουργήσει, όπως τον είχαν διδάξει οι δύο δάσκαλοί του. Ο άνθρωπος που πάλευε εξαγριωμένος, πέθαινε εξαγριωμένος. Μέχρι να φτάσει στον νεαρό Μπόρνχαλντ, είχε κατακτήσει εκείνο που οι Γκάρεθ και Χένρε αποκαλούσαν «ολότητα». Έτσι όπως έπλεε στην κενότητα, έσυρε το ξίφος του έξω από το θηκάρι που του πρότεινε ο Μπόρνχαλντ, και η ελαφρώς κυρτή λεπίδα έγινε αναπόσπαστο τμήμα του εαυτού του.

«Τι σου είπε;» ρώτησε ο Ντάιν. «Για μια στιγμή, έδειξες έτοιμος να τον σκοτώσεις επί τόπου».

Ο Μπάουαρ άρπαξε τον Ντάιν από το μπράτσο. «Μην τον αποσπάς» του είπε ψιθυριστά.

Η προσοχή του Γκάλαντ δεν είχε αποσπαστεί. Κάθε τριγμός της σαγής ήταν πεντακάθαρος και οξύς, το ίδιο και κάθε κουδούνισμα που έκαναν οι οπλές πατώντας το λιθόστρωτο. Άκουγε τις μύγες, που βουίζαν σε απόσταση δέκα ποδιών, λες κι ήταν μες στο αυτί του. Προς στιγμήν, μάλιστα, νόμιζε πως μπορούσε να

δει τις κινήσεις των φτερών τους. Ήταν ένα με τις μύγες, με την αυλή, με τους δύο άντρες. Είχαν γίνει όλα τμήμα του και δεν ήταν δυνατόν να αποσπαστεί από τον ίδιο του τον εαυτό.

Ο Βάλντα τον περίμενε να γυρίσει και κατόπιν τράβηξε με μια επιδεικτική κίνηση το δικό του όπλο στην αντικρινή πλευρά της αυλής. Το ξίφος έμοιαζε με θαμπή εικόνα έτσι όπως στροβιλίστηκε στο αριστερό του χέρι, πηδώντας στη συνέχεια στο δεξιά, όπου διέγραψε άλλον έναν θολό κύκλο στον αέρα προτού καταλήξει μπροστά του στητό, ακίνητο και πιασμένο από τα δυο του χέρια. Άρχισε να περπατά μπροστά, ξανά όπως η Γάτα που Διασχίζει την Αυλή.

Ο Γκάλαντ ύψωσε το ξίφος του και ξεκίνησε να τον απαντήσει υιοθετώντας, δίχως να το σκεφτεί καν, μια περπατησιά επηρεασμένη ενδεχομένως από την ψυχική του κατάσταση. Κενότητα, έτσι την αποκαλούσαν, και μονάχα ένα έμπειρο μάτι θα κατάλαβαινε ότι δεν περπατούσε απλώς. Μονάχα ένα έμπειρο μάτι θα έβλεπε πως βρισκόταν σε τέλεια ισορροπία με κάθε χτύπο της καρδιάς του. Ο Βάλντα δεν είχε αποκτήσει εκείνο το ξίφος με το σημάδι του ερωδιού λόγω της ευνοιοκρατίας. Πέντε κύριοι των λεπίδων είχαν κρίνει τις ικανότητές του κι είχαν αποφασίσει ομόφωνα να του απονεύμουν τον τίτλο. Η απόφαση έπρεπε, σε κάθε περίπτωση, να είναι ομόφωνη. Ο μόνος εναλλακτικός τρόπος ήταν να σκοτωθεί ο έχων λεπίδα με σημάδι ερωδιού κατά τη διάρκεια δίκαιης αναμέτρησης, ένας προς έναν. Ο Βάλντα ήταν μικρότερος σε ηλικία τότε απ' όσο ήταν τώρα ο Γκάλαντ. Δεν είχε σημασία. Δεν ήταν επικεντρωμένος στον θάνατο του Βάλντα. Δεν ήταν επικεντρωμένος σε τίποτα. Αποζητούσε όμως τον θάνατο του Βάλντα, ακόμη κι αν έπρεπε να Θηκαρώσει το Ξίφος, υποδεχόμενος με ανοιχτές αγκάλες εκείνη τη λεπίδα με τον ερωδιό στις σάρκες του προκειμένου να πετύχει τον σκοπό του. Είχε αποδεχθεί ότι ίσως τα πράγματα να έφταναν ως εκεί.

Ο Βάλντα δεν χρονοτρίβησε καθόλου με ελιγμούς. Αμέσως μόλις έφτασε σε πολύ μικρή απόσταση, το Κόψιμο του Χαμηλο-

κρεμαστού Μήλου κινήθηκε προς τον λαιμό του Γκάλαντ σαν αστραπή, σαν ο άντρας να σκόπευε στ' αλήθεια να τον αποκεφαλίσει στο πρώτο λεπτό. Οι πιθανές αντιδράσεις ήταν αρκετές, όλες τους ενστικτώδεις κινήσεις πια χάρις στη σκληρή εκπαίδευση, όμως οι προειδοποιήσεις του Μπάουαρ περιφέρονταν στις σκοτεινές πτυχές του μυαλού του Γκάλαντ, όπως και το ότι ο Βάλντα τον είχε προειδοποιήσει γι' αυτό ακριβώς το πράγμα. Τον είχε προειδοποιήσει δύο φορές. Δίχως να το σκεφτεί συνειδητά, επέλεξε άλλον τρόπο, προχωρώντας στο πλάι και μπροστά τη στιγμή που το Κόψιμο του Χαμηλοκρεμαστού Μήλου έδινε τη θέση του στο Χάδι της Λεοπάρδαλης. Τα μάτια του Βάλντα γούρλωσαν από έκπληξη όταν η σπαθιά του ξαστόχησε από τον αριστερό μηρό του Γκάλαντ για λίγες μόλις ίντσες, και γούρλωσαν ακόμη περισσότερο όταν το Σκίσιμο του Μεταξιού προκάλεσε βαθύ κόψιμο στον δεξιό πήχη του. Ωστόσο, ρίχτηκε στην Περιστερά που Απογειώνεται με τέτοια οβελτάδα, ώστε ο Γκάλαντ αναγκάστηκε να οπισθοχωρήσει χορεύοντας, θαρρείς, προτού η λεπίδα του Βάλντα προλάβει να βυθιστεί, αποκρούοντας την τελευταία στιγμή την επίθεση με την Αλκυόνα που Γυροφέρνει τη Λιμνούλα.

Χόρευαν μπρος-πίσω σπαθίζοντας, γλιστρώντας έτσι πάνω στο λιθόστρωτο. Η Σαύρα στον Αγκαθωτό Θάμνο αντάμωσε την Αστραπή με τα Τρία Δόντια. Το Φύλλο στην Αύρα αποκρούστηκε από το Χέλι Ανάμεσα στα Νούφαρα, ενώ οι Δύο Λαγοί με το Πηδηχτό Βήμα απαντήθηκαν από το Κολιμπρί που Ασπάζεται το Αγιόκλημα. Μπρος-πίσω με αέρινες κινήσεις σαν σε επίδειξη σπαθισμών. Ο Γκάλαντ επιχειρούσε τη μία επίθεση μετά την άλλη, όμως ο Βάλντα ήταν γρήγορος σαν οχιά. Οι Χοροί του Αγριόγαλου του κόστισαν ένα επιφανειακό τραύμα στον αριστερό του ώμο, ενώ το Κόκκινο Γεράκι που Γραπώνει την Περιστερά ένα βαθύτερο στο ζερβό μπράτσο. Ο Ποταμός Φωτός ίσως να του έκοβε εντελώς το χέρι αν δεν είχε απαντήσει στην κοφτή σπαθιά με μια απεγνωσμένα γρήγορη Βροχή στον Αγριεμένο Άνεμο. Μπρος

πίσω, με τις λεπίδες να αστράφτουν αδιάκοπα, πλημμυρίζοντας τον αέρα με την κλαγγή του ατσαλιού πάνω σε ατσάλι.

Ο Γκάλαντ δεν μπορούσε να υπολογίσει πόση ώρα ξιφομαχούσαν. Δεν υπήρχε η αίσθηση του χρόνου, μονάχα η στιγμή. Εκείνος κι ο Βάλντα σάλευαν λες και βρίσκονταν μέσα σε νερό, με τις κινήσεις τους να επιβραδύνονται από την αντίσταση της θάλασσας. Ιδρώτας φάνηκε στο πρόσωπο του Βάλντα, μα ο άντρας χαμογέλασε όλο αυτοπεποίθηση, σαν να μην τον ένοιαζε το σκίσιμο στον πήχη, το μοναδικό τραύμα του μέχρι τώρα. Ο Γκάλαντ ένιωθε τον ιδρώτα να κυλά και στο δικό του πρόσωπο και να τσούζει στα μάτια του. Ένιωθε και το αίμα που κατηφόριζε στο χέρι του. Τα τραύματα αυτά θα τον ανάγκαζαν κάποια στιγμή να επιβραδύνει τον ρυθμό του –κάτι που ίσως συνέβαινε ήδη–, αλλά είχε δεχτεί κι άλλα δύο, σοβαρότερα, στον αριστερό μηρό του. Το πόδι μες στην μπότα του ήταν μουσκεμένο από εκείνα τα τραύματα και δεν μπορούσε να αποφύγει ένα ελαφρύ κούτσαμα, που θα χειροτέρευε με το πέρασμα της ώρας. Αν ήταν να πεθάνει ο Βάλντα, έπρεπε να γίνει πολύ σύντομα.

Ο Γκάλαντ πήρε επίτηδες μια μακρόσυρτη ανάσα, έπειτα άλλη μία, από το στόμα του, κι ύστερα άλλη μία. Άφησε τον Βάλντα να νομίσει πως του κοβόταν η ανάσα. Η λεπίδα του λόγχισε απότομα εφαρμόζοντας το Πέρασμα Κλωστής σε Βελόνι και στοχεύοντας τον αριστερό ώμο του Βάλντα, αν και όχι όσο γρήγορα θα μπορούσε να γίνει. Ο αντίπαλος απέκρουσε εύκολα με το Χελιδόνι που Απογειώνεται, μεταπηδώντας αμέσως μετά στην Επίθεση του Λιονταριού. Η τελευταία αυτή κίνηση του χάρισε και τρίτο σκίσιμο στον μηρό· δεν τολμούσε να είναι ταχύτερος στην άμυνα απ' ό,τι στην επίθεση.

Εξαπέλυσε ξανά το Πέρασμα Κλωστής σε Βελόνι σημαδεύοντας τον ώμο του Βάλντα, και μετά ξανά και ξανά, ρουφώντας συνεχώς αέρα μέσα από το στόμα του. Μόνο από καθαρή τύχη δεν απέκτησε κι άλλα τραύματα σ' εκείνους τους διαξιφισμούς. Εκτός κι αν το Φως φώτιζε πράγματι ετούτη την ξιφομαχία.